

ποῦ νέον εὐαγγέλιον ἐκήρυξε χάρις
 με ζήτω καὶ με δάκρυα καὶ μ' ἐνθουσιασμούς,
 κ' ὁ Δῆμορχος τῶν Κλεωνῶν, ὁ γέρο-Ταγαράς,
 ἔνε ταγαρί τούτους νὰ βάλῃ τους θεσούς;

Καὶ ποῖος δὲν θὰ συγκινηθῇ, καὶ ποῖος δὲν θὰ δακρύσῃ;
 νὰ τὸ τρεχάμενο νερὸ κ' ἢ κρυσταλλένια βροῖσι,
 ποῦ με τὸν Φαρμακόπουλο κ' ἀθύσανε μὴ μέρκ
 καὶ τούταν ἔκει πέρα

τοῦ τότε Καποδίστρια τὸν φόνον τὸν μεγάλον,
 κ' ἤκουσε κρότους, τύμπανα καὶ σάλπιγγας καὶ σάλον,
 κ' ὁ Στρατηλάτης ὁ πολὺς τῶν εὐκλεῶν τροπῶν
 ἐτρόμαξε σὰν κύτταξε τὰς λόγγας τῶν ἰπέτων.

Μακάρι νὰ τὸν τρώμαζαν καὶ τώρα ὅσα γεράματα,
 γὰρ νὰ μὴ βλέπαμε κ' ἔμεϊς συρορασμένα δράματα.
 Νάτω καὶ τὸ Γυμνάσιον, ποῦ ἴσπουδαξε παιδί,
 κ' ἀπ' τὴν κλίμα πούπαθε μ' ἐκίνη τῆ σπουδῇ
 ἔστειλε τοὺς Ἀρκάδας του μετὰ μὴ χωρὶς γυμνάσια
 ὅταν δὴ ἠγνωστῶν πολέμων τὸν τὰ κλέη τὰ θαυμάσια.

Τί χρόνος ἀνακμήσεων ἐπέφερε μακρὸς,
 ταράξεις τὴν Ἑλλάδα...
 μὰ νὰ κ' ἐκείν' ἢ μ'υδαλιὰ, ποῦ ἴτυψε μικρὸς
 μετ' ἴστην Ἀμυλιάδα.

Τώρα κἀθεταὶ ὅταν ἴσχιον τῆς μεγάλης μ'υδαλιᾶς
 Σαββῶθ καὶ Βασιλῆας,
 καὶ προσμένει μετὰ καμάρι
 νέους ἀθλοῦς τῆς Βουλῆς,
 καὶ πιστεύει πῶς θὰ πάρῃ
 κ' ἄλλα βλάξ τῆς Αὐλῆς,
 καὶ Δὸν-Καῖσαρ τοῦ Βαζάν
 μετ' ὀλίγον θὰ γενῆ,
 καὶ ὅτ' ὁ ρόλο του Ρεζάν
 καὶ Ζάν-Ἀδιγκ θὰ φανῆ.

Πῶς ἀφίνας τῆς Κορδόνας τὸν ἀκούραστον πατέρα
 νὰ σοῦ πέρῃ τὸν ἄερα;
 Πῶς καὶ σὺ δὲν συγκινεῖς
 τὸν λαόν, τὰ κἀντιῶτα;
 μάθε πῶς δὲν ζῆ κνεῖς
 μόνον ἐπὶ ρεδιγῶτα.

Ἡράλλου με νέον μέλος συνεχέσταν καὶ τέλος.

Ἐύνησε, Κόντη, Ἰώρτζη Κορριάτη,
 πρὶν μετανωσίως γὰρ τὸ ραχάτι.
 Σκιάζε μες ἑλούς μετὰ τὸ κορμὶ σου,
 τὸν Κορδονάτο καὶ σὺ μὴμῆσου.

Αὐτὸς γυρίζει νύκτα καὶ ἡμέρα
 καὶ σὺ κοιμάσαι ὅττην κουνουπιέρα.
 Τοῦτος λιμάρει μετὰ τοὺς Μουρτζῆδες
 καὶ σὺ λιμάρει μετὰ τοὺς Δαντζῆδες.

Γι' αὐτὸν ἀνάθεον Τοῦρκοι Μπαμπάδες
 κόκκινα φώσφωρα, χρυσαῖς λαμπάδες,
 γὰρ τοῦτον πῆταις, βιολιὰ, χοροί,
 καὶ τοῦ φονάζουν οὐρα καὶ ζήτω,

καὶ σὺ γυρεύεις μετὰ τὸ κερὶ
 γὰρ τὸ Μικτὸ σου δέκτο τρίτο.

Αὐτὸς ἀφίνας καὶ τὸ λουτρό του,
 λαοὶ ἔμπροσθὰ του πηδῶν ἀθρόοι,
 πέρνει παρὰ καὶ τὸν γκατρώ του
 γὰρ νὰ τοῦ λήρ ὅσο νὰ τρώῃ.

Καὶ σὺ τὰ πόδια μῦλις τὰ σέρνεις,
 κ' οὔτε κανένα γκατρώ δὲν πέρνεις
 τὴν τεμπελιά σου νὰ γαλιανίσῃ
 κ' ἀπὸ τὴν νάρκη νὰ σε ζυπνήσῃ.

Αὐτὸς τυλίγεται μετὰ τὰ κορδόνια,
 καὶ βγαίνει λόγους φωτιὰ καὶ λαύρα
 κ' ἀπὸ παρόρθω κ' ἀπὸ μπαλκόνια,
 ποῦ συγκινεῖται κ' Ἐβραῖον Χαβέρν,
 καὶ σὺ κανένα δὲν ἐβερίζεις
 καὶ μήτε φίλους κ' ἑχθροὺς Θυμάσαι,
 μὰ ὅτ' ἄν μουγγὸ τοῦ κερσὶ καθίσεις
 καὶ βλέπωντάς του ἀποκοιμάσαι.

Ὁ Θεωδώρακης μετὰ τὴν παρὰ
 πέρνει μαζί του καὶ τὸν κουρέα
 νὰ τὸν ζουρίζῃ τῆς φαρβιτάς
 καὶ ζουριζόμενος νὰ τρώῃ πῆταις.
 Ἄλλὰ γὰρ σένα τὸν κρινάτω,
 ποῦ δὲν σ' ἀρέσει τὸ ρεσινάτω,
 κνεῖς δὲν ζερεῖ ποῦ σιγυρίζεσαι,
 ποῖος σὲ κουρεύει καὶ ποῦ ζουρίζεσαι.

Σκόρδα ὅτῃς τσάπικς τοῦ γέρο βάνου
 ἀγνωστοὶ ξένοι, φίλοι γνωστοί,
 βάσκανα μάτζα νὰ μὴ βασκάνουν
 τὴν προκοπὴ του τὴν θαυμαστή.
 Μὰ ὅτῃς δικαίς σου, μὴτε μεγάλην,
 σκορδοσκελιὰ δὲν ἔχει βάλει
 μήτε τῆς στρούγγας πιστὸ κοπέλι...
 ποῖος θὰ βασκάνῃ τέτοιον τεμπέλι;

Καὶ καμπόδας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὅταν δρόμον τοῦ Σταδίου κ' αὐθὺς εἰκοστρία,
 κατὰφωτος καὶ μέγας κ' ὄλος κωκεταρίζ
 οἶκος βασιλικὸς
 κ' ἔμποροραπτικὸς

τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαγιάννου,
 ποῦ ἠγώρισε τὸ γούστο κάθε προτεουσάκου.
 Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Ἑβραῖας ξένους,
 τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλεζὰ ἴδική του
 κ' ἔχει πελάτας τόσοσ κτενθουσιασμένους
 καὶ μετὰ τὸ κῆψμό του καὶ μετὰ τὴν ραπτική του.
 Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκείνον ὄλενα,
 καὶ κόψε με κ' ἐμὲ καὶ ράψε με κ' ἐμένα,
 καὶ κάνε με καθράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
 καὶ τρίς εὐτυχισμένος ἐκείνος ποῦ θὰ πῆσῃ
 ὅτ' ὁ Γεωργὴ τὴν ψαλλίδα, ὅτ' ὁ Γεωργὴ τὴν βελόνα,
 κ' αὐτὴν ὑπερφύσῃτε καὶ νῦν καὶ ὅταν αἰῶνα.

Ὁ θάσος μες φθάνει τοῦ Σιούρμαν ὁ πολὺς,
 τέσσαρες παραστάσεις θὰ γίνουον ἐντελεῖς,
 ὁ ἀρχισὴ τὴν Τετάρτη... τρέχει κ' ὁ Φασουλῆς.